

HỒI 572

Dữ Ma Vi Minh

K

hấu Trọng và Vương Huyền Thứ cưỡi ngựa ra khỏi Hoàng cung, tiến vào đường phố Lạc Dương, trong lòng cảm khái vô hạn.

Kiều binh tất bại.

Giờ đây thanh thế của Vương Thế Sung đang ở thời kỳ đỉnh cao, nguyên nhân chủ yếu là vì đánh bại quân Ngõa Cương của Lý Mật, chiếm được Đông Đô Lạc Dương, vị trí trung tâm chiến lược của cuộc tranh bá ở Trung Nguyên. Hơn thế nữa y là người chiến thắng trong cuộc đấu tranh ở triều đình Đông Đô, đuổi được Độc Cô phiệt, bây giờ lại ép được Dương Đồng ngoan ngoãn nhường lại ngôi Đế. Thủ trong giặc ngoài, trong chốc lát đã giải quyết hết.

Nhưng về mặt chiến lược, y xung Đế là không sáng suốt chút nào, bởi vì như thế sẽ làm cho Đậu Kiến Đức sinh dạ ghen ghét, hủy bỏ minh ước liên thủ. Song với xu thế lúc này, vì bá chủ các phương như Lâm Sĩ Hồng, Lưu Vũ Châu, Lương Sư Đô, Lý Uyên, Tiêu Tiền đều lần lượt xung Đế, nếu Vương Thế Sung vẫn cứ giương cao ngọn cờ Dương Tùy thì rất khó có sức hiệu triệu lòng người. Vương Thế Sung vừa mới đánh bại quân Ngõa Cương, thanh thế như mặt trời giữa ngọc, lại thêm bị bọn Vương Huyền Ứng xúi giục, khó kìm được lòng tham cho nên mới đi nước cờ sai lầm này.

Lúc này các thành trì ở phía nam Hoàng Hà đều thuộc về lĩnh địa của Đại Trịnh, nếu có thể đánh lui đại quân Đông chinh của Lý Đường, chắc chắn sẽ thành thế cuộc độc bá Trung Nguyên, nhưng khổ là y bị dã tâm che mất lý trí, không thèm ngó đến Khấu Trọng, kẻ đã góp phần tạo nên thanh thế hôm nay cho y. Khấu Trọng khẳng định chắc chắn rằng nếu để Vương Thế Sung quyết chiến với Lý Thế Dân, kẻ thất bại cuối cùng đương nhiên là Vương Thế Sung.

Nguyên nhân thất bại chính là vì vấn đề tính cách của Vương Thế Sung, tuy y nói những lời nghe rất hay ho, nhưng thật sự là xảo trá phản phúc, hẹp hòi đố kỵ, cho nên y ngoài người họ Vương thì không chịu nghe lời tâm phúc của kẻ khác, người như vậy sao có thể làm nên nghiệp lớn? Chính vì tính cách này, y không thể đối xử chân thành với người

khác, làm sao có thể khiến người khác cam lòng chịu chết vì y được. Đụng phải một Lý Thế Dân khoan dung rộng lượng, giỏi dùng người, hậu quả không nghĩ cũng đoán ra được. Nếu không, những tướng tài như Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim giả như vẫn còn chịu hết mình vì Vương Thế Sung, hươu chết về tay ai vẫn chưa biết.

Sai lầm lớn nhất của Vương Thế Sung là không luận công ban thưởng các thủ hạ cho công bằng, đừng nói là khó mong người ngoài theo về, mà còn ép cho thủ hạ dưới trướng đầu hàng kẻ địch.

oOo

Người ngựa phóng lên cầu Thiên Tân. Vương Huyền Thứ ho khan một tiếng, kéo Khấu Trọng đang chìm đắm trong suy nghĩ trở về hiện thực, nói: "Thiếu soái đang nghĩ gì?"

Khấu Trọng cười khổ nói: "Ta đang nghĩ phải chăng đã uống công đi một chuyến?"

Vương Huyền Thứ cả kinh nói: "Mong Thiếu soái đừng nghĩ vậy, phụ hoàng chẳng phải vừa nói rất xem trọng Thiếu soái đó sao?"

Khấu Trọng nói: "Ta cũng rất xem trọng Lý Thế Dân, mà xem trọng thì đã sao? Chao ôi! Đừng nói những chuyện đáng buồn này nữa, ta có thể ở lại nơi cũ được không, căn nhà đó rất tốt, ta rất thích sự yên tĩnh ở đó."

Trong lòng rất muốn hỏi tình hình Dương Công Khanh, nhưng dù cho Vương Huyền Thứ có thiện cảm với gã, cũng biết không tiện mở lời, nếu truyền đến tai Vương Thế Sung, chắc chắn y sẽ nghi ngờ mối quan hệ giữa họ.

Vương Huyền Thứ thuận miệng đáp: "Chuyện này không có vấn đề."

Khấu Trọng vội thêm: "Ta không cần bất cứ ai hầu hạ. Đúng rồi! Tình hình các vị lão chiến hữu của ta hiện giờ ra sao rồi?"

Vương Huyền Thứ phấn khởi nói: "Hai vị đại tướng Dương lão và Trương lão đang ở Lạc Dương, sau khi ta sắp xếp chỗ ở cho Thiếu soái sẽ sai người thông báo cho bọn họ, bọn họ sẽ rất vui mừng được gặp lại Thiếu soái."

Khấu Trọng cất bỏ tâm sự, thâm nhủ chỉ cần gặp Dương Công Khanh thì có thể nắm được tình thế phía Vương Thế Sung, lúc đó lại xem thử có phương pháp gì xoay chuyển càn khôn, để Vương Thế Sung thay tính đổi nết mà chống lại được vận mệnh.

oOo

Từ Tử Lăng bước vào sân Đa Tình Oa, lần đầu tiên cảm thấy hối hận vì chọn lựa Đa Tình Oa làm nơi trú chân, bởi vì Hầu Hi Bạch đã trở thành người nổi tiếng nên Đa Tình Oa không còn bí mật nữa. Chính vì gã tới Đa Tình Oa cho nên lần lượt bị Loạn Loan và Thạch Chi Hiền phát giác, từ nay về sau là họa hay là phúc càng khó đoán.

Trong không khí phảng phất mùi hương của nữ nhân, Từ Tử Lăng trong lòng nhớ đến hình ảnh cùng ngồi trên con thuyền với Trầm Lạc Nhạn, thâm than một tiếng, gỡ mặt nạ đẩy cửa bước vào sảnh.

Tấm lung thon thả của Trầm Lạc Nhạn hướng về phía gã, nàng đang nhìn ra ngoài cửa sổ, dịu dàng nói: "Lòng ta rất phiền não, muốn tìm một người giải sầu."

Từ Tử Lăng hiểu rằng nàng tưởng mình là Hầu Hi Bạch, chậm rãi dừng lại cách nàng khoảng năm thước, thông thả nói: "Trầm quân sư có chuyện phiền não gì vậy?"

Thân thể mềm mại của Trầm Lạc Nhạn chợt chấn động, quay phắt lại, kêu lên: "A! Tử Lăng!"

Khuôn mặt xinh đẹp thanh tú của nàng hiện lên vẻ vui mừng không thể giấu nổi.

Trước khi vào cửa, Từ Tử Lăng đã từng muốn quay đầu bỏ đi, nhưng cuối cùng vẫn không thể vô tình với vị hồng nhan tri kỷ đã trở thành thê tử của người khác được.

Từ Tử Lăng chép miệng: "Chính là tiểu đệ. Trầm quân sư có phải phiền não vì Lê Dương bị phá hay không, chao ôi! Ta cũng thấy rất khó xử!"

Trầm Lạc Nhạn lộ vẻ có muôn ngàn lời muốn nói nhưng không biết nói từ đâu, ánh mắt long lanh, lời cuốn đến cực điểm, nàng có vẻ như muốn lao vào lòng Từ Tử Lăng, nhưng lại đang cố gắng kìm chế mình, đột nhiên cúi đầu, khẽ nói: "Tử Lăng đã đoán sai rồi! Thế Tích nhân lúc thành Lê Dương bị phá đã phá vây đào thoát thành công, Tú Ninh Công chúa và Lý Thần Thông được Khấu Trọng làm trung gian khuyên Đẩu Kiến Đức thả ra, người có thể tạm thời yên tâm được rồi."

Bốn chữ “tạm thời yên tâm” đã nói rất chính xác, rõ ràng nàng mỹ nữ hiểu ý người này cũng hiểu rõ tâm trạng của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng nghe Lý Tú Ninh an toàn, lòng như trút được gánh nặng, nhíu mày nói: “VẬY quân sư phiền lòng vì điều chi?”

Trầm Lạc Nhạn quay người lại, đưa mắt nhìn cảnh đẹp ở sân sau ngoài cửa sổ, dịu dàng nói: “Ta không còn là quân sư nữa! Tại sao cứ gọi người ta là quân sư, chẳng lẽ người keo kiệt đến nỗi không gọi được một tiếng Lạc Nhạn sao?”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Trong lòng bọn ta, Lạc Nhạn mãi mãi là mỹ nhân quân sư.”

Trầm Lạc Nhạn bật cười khúc khích, nói: “Mỹ nhân quân sư, vậy mà các người cũng nói được, danh hiệu này khiến cho ta nhớ đến Khấu Trọng. Ta không nhìn lầm y, có lẽ y là người duy nhất sẽ khiến cho Lý Thế Dân bại trận.”

Từ Tử Lăng cười khở: “Điều này sẽ không xảy ra trong cuộc chiến Lạc Dương, Khấu Trọng hiểu điểm này hơn bất cứ ai, bởi vì bọn ta biết rõ Vương Thế Sung là người như thế nào.”

Trầm Lạc Nhạn nói với vẻ khinh bỉ: “Hẹp hòi xảo trá, đa nghi giả dối, làm sao làm nên việc lớn được chứ?”

Từ Tử Lăng động dung nói: “Tám chữ này của Trầm quân sư hình dung rất chính xác.”

Trầm Lạc Nhạn lại quay người lại, trở về thần thái quỵến rũ lôi cuốn, hớn hỏ nói: “GẶP được Tử Lăng, bao nhiêu phiền não cũng không cánh mà bay, huynh thật sự có thể mặc kệ chuyện của Khấu Trọng sao?”

Từ Tử Lăng rầu rĩ nói: “Ta cũng không biết nữa. Bây giờ kỳ vọng lớn nhất của ta là Khấu Trọng có thể kịp thời rút lui khỏi đại chiến ở Đông Đô, nếu không, sau khi Lạc Dương thất thủ, tiếp theo sẽ là hần và Thiệu Soái quân đó.”

Hai mắt Trầm Lạc Nhạn ánh lên tia nhìn trí tuệ, nói: “Đây gọi là quan tâm quá thì loạn, Khấu Trọng làm sao có thể dễ dàng bị thu thập như thế chứ. Nói chính xác hơn, Thiên Dao Tống Khuyết há dễ dàng thất bại đến thế sao? Một khi đụng tới Tống Khuyết, không ai có thể dự đoán được tình thế sẽ phát triển thế nào.”

Từ Tử Lăng ngần ngừ: “Lẽ nào Tống Khuyết lại đích thân cầm binh ra chiến trường sao?”

Trầm Lạc Nhận bực dọc liếc nhìn gã, hơi giận nói: "Tử Lăng dựa vào cái gì mà cho rằng y sẽ không làm thế, nói cho cùng Lý Thế Dân cũng mang huyết thống của người Hồ, Tống Khuyết tuyệt đối không để cho loại người này thống nhất thiên hạ. Muốn chấn hưng Hán tộc, đây là thời cơ ngàn năm có một. Lý gia e ngại Khấu Trọng một mà kiêng dè Tống Khuyết đến mười."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: "Ta chỉ biết Tống gia ở miền Nam có tài có thế, không biết rằng về mặt quân sự lại có địa vị quan trọng đến thế."

Trầm Lạc Nhận giải thích: "Nếu nói Khấu Trọng là thống soái tài ba bẩm sinh, thì Tống Khuyết là nhà chiến lược quân sự hiểu rõ thịnh suy cổ kim, có tầm nhìn cao xa nhất ở Trung thổ. Cho nên ông ta có thể án binh bất động cho đến khi Khấu Trọng trỗi dậy, hẳn chính là người hợp tâm ý của ông ta cho nên ông ta mới ủng hộ. Khấu Trọng phối hợp với Tống Khuyết, một nhà chiến lược nắm rõ toàn cuộc, một thống soái vô địch trên sa trường, người nói Lý gia sẽ suy nghĩ thế nào?"

Được Trầm Lạc Nhận nhắc nhở, Từ Tử Lăng bắt đầu nhìn lại đại nghiệp của Khấu Trọng từ một góc độ khác, càng cảm thấy đau đầu hơn. Dù ai thắng ai bại, tình hình Trung thổ sẽ là trời long đất lở, nam bắc rối loạn, chẳng ai được yên thân.

Trầm Lạc Nhận tiếp tục: "Tống Khuyết lớn mạnh như vậy mà chịu để Tiêu Tiển có dịp áp chế Lâm Sĩ Hồng, điều đó cho thấy Tống Khuyết hết sức bảo tồn thực lực, chờ đợi thời cơ tranh bá Trung Nguyên. Nếu Mật công có thể học được hai phần của ông ta thì đã không bại ở Yến Sư, chao ôi!"

Sau khi Lý Mật ngậm quả đắng cố đánh thắng Vũ Văn Hóa Cập, chưa hồi phục nguyên khí lại lập tức đối phó với Vương Thế Sung cho nên mới dẫn đến thất bại này.

Trầm Lạc Nhận lại nói: "Lĩnh Nam quân lấy Lý Liêu làm chủ, dân phong thuần phất, khắc khổ thiện chiến, xem Tống Khuyết như người trời, tuy chỉ mười mấy vạn nhưng được huấn luyện kỹ càng, Tống phiệt dùng tiền của hỗ trợ, lại thêm vào một nhân tài như Khấu Trọng, dẫu cho Lý Thế Dân cũng phải dè chừng, cho nên người không cần lo cho Khấu Trọng."

Từ Tử Lăng cười khổ không nói, trầm ngâm một lúc rồi hỏi: "Quân sư vẫn chưa nói vì sao đang phiền lòng?"

Trầm Lạc Nhận hơi giật mình, chậm rãi quay lại, đưa mắt nhìn lên bầu trời trong vắt qua song cửa, than rằng: "Cũng là vì nhớ chút tình cố chủ mà thôi!"

Từ Tử Lăng giặt mình, biết nàng đang phiền muộn vì Lý Mật, rốt cuộc là vì chuyện gì?

oOo

Dương Công Khanh, Trương Trấn Châu và Khấu Trọng ngồi xuống trong sảnh, hai đại tướng nổi danh nhất dưới trướng Vương Thế Sung đều mang vẻ phong trần, có thể thấy bọn họ đều bồn ba lao碌, bởi vì cuộc chiến lớn sắp diễn ra nên khó mà nghỉ ngơi được.

Trương Trấn Châu không thèm nói hươu nói vượn, hỏi ngay: “Thiếu soái có biết Vương Thế Sung và Chu Xán kết thành minh hữu không?”

Khấu Trọng lặc giọng kêu: “Cái gì?”

Trong quần hùng tranh bá đồ vương, kẻ có tiếng tăm tẹ hại nhất là Già Lâu La Vương Chu Xán, y và con gái đều là những người đầy tai tiếng, người ta còn đồn rằng Chu Xán là tên ma vương giết người ăn thịt. Mấy năm gần đây vì bên trong có các thế lực địa phương trỗi dậy, bên ngoài bị Tiều Tiền và Đỗ Phục Uy uy hiếp, cho nên Chu Xán phải tìm chỗ dựa là điều đương nhiên, vấn đề là Vương Thế Sung vì sao chịu chấp nhận y, hành động này đúng là thất nhân tâm.

Khấu Trọng có cảm giác lịch sử lặp lại, dù Chu Xán tẹ hại đến mức nào, trong tay cũng có mấy vạn người, hẳn với Vương Thế Sung chẳng khác nào Ngũ Bá Dao Cái Tô Văn với Long vương Bái Tử Đình, là một đạo kỳ binh có thể xoay chuyển cục diện, chả lẽ Vương Thế Sung lần này không úy kỵ ai hết nguyên nhân là vì có y?

Do mục tiêu khác nhau, Lý Thế Dân quyết tâm hạ Vương Thế Sung, còn Khấu Trọng gã thì phải giúp Vương Thế Sung giữ vững Lạc Dương, đẩy lùi quân hùng sư của Đại Đường, không thể ứng biến linh hoạt như hồi ở Long Tuyền được nữa.

Dương Công Khanh lắc đầu: “Ta thật sự không hiểu tại sao Vương Thế Sung phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác, bây giờ lại còn dây vào với tên hung ma ai ai cũng nghiến răng căm hận.”

Khấu Trọng thầm nhủ “ta biết chứ” nhưng không nói ra được. Bởi vì Trương Trấn Châu không phải là tâm phúc của y, không tiện để cho y biết quá nhiều bí mật.

Từ tác phong của Chu Xán, rất có thể y xuất thân từ Ma môn, do đó kết minh với Vương Thế Sung, kẻ có dây mơ rễ má với Ma môn cũng là chuyện tự nhiên.

Thật ra tính cách không tin người ngoài của Vương Thế Sung cũng là đặc tính của người trong Ma môn, đồng môn cũng nghi ngờ nhau, huống chi là người ngoài?

Trương Trấn Châu và Dương Công Khanh mở miệng ra là gọi thẳng tên Vương Thế Sung, ngậm miệng lại cũng Vương Thế Sung, chẳng hề khách sáo, chẳng những không xem y là hoàng đế, hình như còn có vẻ không xem y là chủ nhân nữa.

Trương Trấn Châu hạ giọng hỏi: "Lần này Thiệu soái có phải muốn giúp đỡ Vương Thế Sung ứng phó với đại quân Lý phiệt không?"

Khấu Trọng chép miệng: "Có thể nói vậy, lão nhân gia ngài có tính toán gì không?"

Trương Trấn Châu thần nhiên nói: "Có gì mà tính toán, chỉ đành tới đâu hay tới đó vậy thôi."

Khấu Trọng và Dương Công Khanh đều biết ông ta không nói thật với lòng, bởi vì với một người sáng suốt quả cảm như y lại bị Vương Thế Sung làm tổn thương, y tuyệt đối sẽ không muốn chịu chết cùng Vương Thế Sung.

Trương Trấn Châu lại nói: "Trong tình hình bây giờ, Thiệu soái có kế gì cứu vãn không?"

Khấu Trọng sinh lòng cảnh giác, nghĩ thầm nếu Trương Trấn Châu âm thầm đầu hàng nhà Đường, cùng Lý Thế Dân nội ứng ngoại hợp, thì câu hỏi này chính là thăm dò bí mật, lắc đầu cười khố: "Trừ phi Vương Thế Sung chịu trao ra binh quyền, nếu không chúng ta còn có cách gì nữa đâu?"

Gã nhíu mày hỏi: "Làm sao các người biết Vương Thế Sung bí mật kết minh với Chu Xán?"

Dương Công Khanh nói: "Tin tức ban đầu là do nội bộ của Chu Xán truyền ra, nói rằng Vương Thế Sung thu nhận đội ngũ của Chu Xán, đồng thời phong Chu Xán làm Long Nhương đại tướng quân, tuy nhiều lần Vương Thế Sung phủ nhận chuyện này với bọn ta, nhưng Độc thù Chu Mị đã hai lần đến Lạc Dương gặp Vương Thế Sung, cho nên bọn ta biết Vương Thế Sung đang nói dối."

Khấu Trọng nói: "Vậy thì Chu Xán không thể trở thành một đạo kỳ binh nữa, nhiều nhất là chỉ có thể kìm chế một phần quân của Lý Thế Dân mà thôi."

Trương Trấn Châu lạnh lùng nói: "Chỉ cần xem sự điều động binh lính của Lý Thế Dân thì biết được sách lược của y là phong tỏa tất cả các đường giao thông của Lạc Dương, cô lập

Lạc Dương. Quân dân Lạc Dương đông đến mấy chục vạn, mỗi ngày tiêu hao rất nhiều lương thực, dù kho lẫm trong thành chứa đầy lương thực, nhưng nhiều nhất chỉ có thể cầm cự được nửa năm. Cho nên về mặt chiến lược Lý Thế Dân hết sức chính xác.”

Dương Công Khanh nói: “Bây giờ không những xem coi Lý Thế Dân có bản lĩnh vây chặt Lạc Dương hay không, mà cũng phải chờ coi Đậu Kiến Đức có chịu chi viện hay không, cho nên tuyển Hồ Lao là quan trọng nhất, không thể thất thủ.”

Trương Trấn Châu than rằng: “Sự thành bại của Đại Trịnh, phải xem trong cuộc hội nghị ngày mai Vương Thế Sung phân phối binh quyền như thế nào, nếu y chịu dùng một trong ba người chúng ta trấn thủ Hồ Lao, Lý Thế Dân có thể sẽ thất bại.”

Dương Công Khanh cười lạnh nói: “Việc đã đến nước này, nếu y vẫn chấp mê bất ngộ, dùng người trong tộc thì chính là y đã tự chuốc lấy diệt vong.”

Đến lúc này Khấu Trọng mới biết cuộc hội nghị quân sự ngày mai quan trọng như thế nào, Vương Thế Sung có thể giữ được lòng của các tướng khác họ hay không phụ thuộc rất lớn vào tình hình sáng mai.

Dương Công Khanh nói: “Từ lúc thức dậy đến giờ ta vẫn chưa ăn gì, bụng đói cồn cào, chi bằng đến Đồng Gia tửu lâu ở đầu cầu Thiên Tân ăn chút gì lót dạ, tiện thể tẩy trần cho Thiếu soái.”

Trương Trấn Châu ngại ngùng nói: “Ta còn có chút việc, nhờ Dương Công thay ta tiếp đãi Thiếu soái!”

oOo

Trần Lạc Nhạn đứng xoay lưng lại với Từ Tử Lăng, than rằng: “Đến lúc này ta vẫn không hiểu vì có gì Mật công đầu hàng quân Đường, từ thân phận lãnh tụ nghĩa quân trở thành một tên quan nhà Đường, hai vạn quân Ngõa Cương theo y trở thành quân nhà Đường, làm cho một cánh quân chính nghĩa được thiên hạ kính ngưỡng vì thảo phạt bạo Tùy biến chất hoàn toàn, bây giờ cuối cùng y cũng đã hối hận rồi!”

Rồi nàng ta xoay người lại nhanh như gió, nói: “Trần Lạc Nhạn ta nên làm thế nào?”

Từ Tử Lăng hiểu ra sau khi nhập quan Lý Mật hoàn toàn không đắc ý, chỉ được mấy cái tước hiệu hão, trên thực tế thì bị cho ngồi chơi xơi nước, trái lại đại tướng dưới tay của mình là Lý Thế Tích lại được trọng dụng, làm sao mà vui cho được?

Gã dịu dàng hỏi: “Y có thể làm gì được nữa?”

Trầm Lạc Nhạn nở nụ cười chua chát, nói: “Đương nhiên y cho rằng bản thân có thể quật khởi trở lại.”

Nàng ngấp ngừng rồi nói tiếp: “Vương Bá Dương tuy về mặt danh nghĩa được phong làm Tả võ vệ đại tướng, nhưng lại có chức mà không quyền, nên có ý nghĩ phản kháng, thường kêu Mật công thuyết phục Lý Thế Tích chiếm cứ Lê Dương, Trương Thiện Tương giữ La Khẩu, các bộ thuộc cũ một dải Trung Nguyên vẫn còn trung thành với Mật công, thế mạnh người đông, nhân lúc Đường và Trịnh giao tranh, chỉ cần rời khỏi Trường An chạy ra Sơn Đông triệu tập cựu bộ, nhất định có thể tạo ra một cục diện mới, nhằm trùng chấn lại thanh oai của quân Ngõa Cương. Chao ôi! Lời ngay nghịch tai, ta đã nhiều lần khuyên Mật công bỏ ý nghĩ này, nhưng không lay động được ông ta. Người bảo ta phải làm sao?”

Nghe đến cái tên Vương Bá Dương, Từ Tử Lăng dâng lên trong lòng cảm giác khó nói, song Tố tử qua đời, nỗi căm hận Vương Bá Dương dám xâm phạm Tố tử tan theo mây khói. Thấy Lý Mật và Vương Bá Dương hai con người đã từng một thời kêu mưa gọi gió, bây giờ ra nông nổi này, gã đâu còn ham chấp nhất với họ làm gì nữa.

Gã bèn hỏi: “Ở quan nội, có bao nhiêu cựu bộ chịu đi theo ông ta?”

Trầm Lạc Nhạn cười buồn: “Cả ta cũng không muốn tự chuốc lấy diệt vong cùng y. Người nói có bao nhiêu người chịu theo?”

Từ Tử Lăng nói: “Phải chăng mỹ nhân quân sư muốn vạch rõ giới tuyến với y?”

Trầm Lạc Nhạn thở dài: “Nếu ta thật sự là người tuyệt tình, bây giờ đã không cần phiền não như vậy rồi.”

Rồi nàng lờm mắt nhìn gã: “Bây giờ tâm trạng của ta đã tốt hơn nhiều, những chuyện phiền não này không nên nói cho người. Đúng rồi, người tới Trường An có việc gì, có phải là vẫn còn để mắt đến đồng sắt vụn trong cái gọi là bảo tàng đó không? Sau khi Lý Uyên khai quật được bảo tàng, vẫn cứ để số binh khí rỉ sét ở đó, bây giờ chẳng ai còn ham nói đến chuyện Dương Công Bảo Khố, chỉ xem đó là một trò cười mà thôi.”

Từ Tử Lăng nói: “Ta đến Trường An đối phó với một người, sau này có chút kết quả, ta sẽ nói rõ hơn!”

Gã cố ý nói hàm hồ như vậy là vì không muốn sinh ra rắc rối.

Trầm Lạc Nhạn không phục, bực bội nói: “Có thể kinh động đến Từ công tử của chúng ta, người này chẳng phải hạng tầm thường. Suýt tí nữa đã quên nói cho người biết một chuyện, hảo bằng hữu của người Thương Tú Tuần Trường chủ đã đến Trường An mấy ngày nay, Doãn Đức phi mời ta đến bầu bạn cùng với nàng, nghe nói Lý Kiến Thành rất có ý với nàng.”

Từ Tử Lăng giật mình hỏi lại: “Cái gì?”

- o O o -